



ПРЕДЪ НЕБЕСНАТА ПОРТА.

Неотдавна, въ една книга прочетохъ следната дълбоко-съдържателна и поучителна приказка:

Предъ вратата на оня свѣтъ се срещнали две новопристигнали души. Едната била красива, лицето ѝ свѣтло и носѣла блестящи дрехи; другата била малка, сгърбушена и неугледна, тя треперѣла отъ страхъ.

Първата заговорила:

— Защо треперишъ? Какво ти е?

— Боя се! — отвърнала втората. — Тукъ всичко ми се вижда тъй странно и необикновено. На земята азъ бѣхъ изтънчена дама и живѣхъ въ прекрасенъ палатъ. Слуги и слугини ме окръжаваха, имахъ скъпи дрехи и блестящи накити, всичко, което сърдцето ми пожелаваше, бѣше мое; но дойде смъртъта, напустнахъ земята и се намѣрихъ на това мѣсто — далечъ отъ моята родина и моитѣ приятели. Нали е много страшно тукъ?

Красивата и смѣла душа отговорила:

— Тѣй ти се струва! Азъ дойдохъ тукъ на драго сърдце. Никога презъ моя животъ не съмъ се чувствувала така у дома си, както сега: всичко предъ моитѣ очи свѣти тѣй приятно, и ми изглежда тѣй познато!

Съ трепетъ боязливата душа се вкопчала за другата и наче-нала да я моли:

— Дай ми твоята ржка! Ти изглеждашъ така силна и крачишъ тѣй смѣло напредъ, та надѣвамъ се, че и азъ ще се успокоя, щомъ ти си при мене.

И, като се вгледала изпитателно въ лицето на своята весела спжтница, тя продължила:

— Кажу ми, никога ли съ тебъ не сме се срѣщали на земята? Твоето мило лице ми изглежда тѣй познато, че струва ми се, да съмъ те виждала твърде често и все пакъ никой отъ моитѣ познати не бѣше съ такова величие и съ